

Борис Грінченко в Києві: тут він жив, працював. Тут його пам'ятають

Вул. Саксаганського, 95

славнозвісного Словника.

Зараз у цьому будинку Музей Миколи Лисенка.

На початку червня 1902 р., переїхавши до Києва, **Б.Д. Грінченко**, поки знайшов помешкання, зупинився у М.В. Лисенка, який винаймав другий поверх будинку на вул. Маріїнсько-Благовіщенській, 95. Вулиця отримала назву від розташованих на ній Маріїнської громади сестер-жалібниць і церкви Благовіщення.

З 1937 року – це вулиця Панаса Саксаганського.

У цьому будинку **Б. Грінченко** розпочав роботу над упорядкуванням

Вул. Гоголівська, 8

На початку ХХ ст. вулиця мала назву Кадетський провулок. Її перейменовано на Гоголівську вулицю 1902 року (на відзнаку 50-ї річниці з дня смерті М.В. Гоголя). Відтоді ця назва збереглася до нинішнього часу.

У 1902–1905 рр. на Гоголівській, 8, в квартирі № 6 мешкала родина **Грінченків**. Тут Борис Дмитрович упорядкував 4-томний «Словарь української мови», що вийшов друком в 1907–1909 рр.

1988 року до 125-річчя з дня народження **Б.Д. Грінченка** на фасаді будинку

встановлено меморіальну дошку з темно-сірого граніту у вигляді розгорнутої книжки з бронзовим горельєфним портретом вченого (скульптор – А. Чемерис).

Вул. Паньківська, 8

Вулиця прокладена на території слобідки Паньківщина. Назва вулиці і слобідки походить від маєтку на правому березі р. Либідь, що у XVI ст. належав родині Паньковичів, або Панькевичів.

На першому поверсі будинку № 8 у квартирі з боку подвір'я короткий час 1902 року проживала родина **Б. Грінченка**. Оздоблення будинку В.Г.Кричевський, І.С.Глодеревський

Пізніше у 1913–1914 рр. в цьому будинку містилася редакція українського педагогічного журналу для сім'ї і школи «Світло». Засновником журналу і редактором (до 1911) був Г. Шерстюк – видавець, фундатор першого українського видавництва «Український учитель». Серед авторів цього видання була **Марія Грінченко**.

У 1913 р. в цьому будинку працювала також редакція ілюстрованого літературно-мистецького журналу «Сяйво». З початком Першої світової війни в 1914 р. обидва видання були заборонені російським урядом.

Вул. Саксаганського, 67

У 1907–1909 рр. за цією адресою мешкала родина **Бориса Грінченка**. У березні 1907 р. він надіслав з цього будинку в Імператорську Санкт-Петербурзьку АН, яка організувала нараду з приводу українського правопису, записку «До питання про правопис української мови», виклавши в ній історію його становлення і поширення під назвою – «Український правопис Куліша-Желехівського, а також конкретні зауваження щодо написання окремих слів».

У цьому будинку письменник пережив велике особисте горе – смерть

доньки Насті і єдиного внука Волі.

Звідси виїхав на лікування до Італії, де в м. Оспедалетті (комуна Колді-Роді) помер.

Вул. Саксаганського, 60

З 1901 р. – до поч. 1903 р. в садибі містилася редакція часопису «**Киевская старина**» – єдиного на той час у російській імперії легального українознавчого видання, неофіційного органу київської Старої Громади, члени якої фінансували витрати на видання й співпрацювали в журналі майже безоплатно. Члени Громади збиралися в редакції для обговорення матеріалів до наступних номерів, фінансових проблем тощо. З побудовою старогромадівцями Троїцького народного дому (на сучасній вул. Велика Васильківська, 53) до нього було перенесено й

редакцію журналу.

У зазначені роки в журналі публікував свої розвідки, рецензії і художні твори **Б. Грінченко**. Тепер у будинку функціонують державні та приватні установи.

Вул. Михайлівська, 10

На вул. **Михайлівській, 10** (грудень 1905 – серпень 1906 рр.) на другому поверсі у квартирі № 10 містилися редакції українських часописів, що виходили в Києві вперше після тривалої заборони на друковане українське слово.

Видавцями першої щоденної української громадсько-політичної і культурно-просвітницької газети демократичного спрямування «**Громадська Думка**» були Є. Чикаленко, В. Смиренко і В. Леонтович. Редактори: В. Леонтович, Ф. Матушевський, **Б. Грінченко**.

До редакційного комітету входили: **Б. Грінченко**, **М. Грінченко (М. Загірня)**, В. Дурдуківський, С. Єфремов, М. Левицький. Матеріальну підтримку виданню надавав В. Смиренко.

Газета виходила в Києві з 31 грудня 1905 р. до 18 серпня 1906 р. Після жандармського обшуку закрита владою. Безпосереднім продовженням її після закриття стала газета «Рада».

У 1906 р. за цією ж адресою містилася редакція літературно-наукового часопису «**Нова Громада**». У редакційній раді працював **Б. Грінченко**, який редагував кілька номерів журналу. За цією адресою підготовлено №№ 1–8 (січень–серпень), після жандармського розгрому №№ 9–12 – у будинку № 6 на вул. Ярославів Вал. Фінансував видання Є. Чикаленко. Серед авторів журналу – Х. Алчевська, В. Винниченко, **Б. Грінченко**, Д. Дорошенко, Леся Українка, П. Капельгородський, М. Коцюбинський, М. Кропивницький, А. Тесленко, С. Черкасенко, Л. Яновська та інші письменники, культурно-

громадські діячі. У часописі друкувалися твори красного письменства, наукові й публіцистичні статті, огляди політичного і громадського життя в Україні та поза її межами тощо.

Зараз будинок на реконструкції.

Вул. Ярославів Вал, 6 (колишня назва Підвальна)

Впродовж XIX – на початку XX століття існувала під паралельними назвами: Підвальна, Велика Підвальна, Ярославів Вал. Офіційну назву вулиця отримала у 1869 р., на честь великого князя київського Ярослава Мудрого, однак фактично продовжували використовувати її попередні назви.

1906 р. в будинку № 6 із Михайлівської, 10 після жандармського розгрому перейшла редакція українського літературно-наукового місячника **«Нова Громада»**. Всього вийшло 12 номерів, № 9–12 (вересень-грудень) – за цією адресою. У цей період редактором-видавцем був відомий громадський

діяч і меценат Є. Чикаленко. Друкувалися твори красного письменства, наукові й публіцистичні статті, огляди громадського і політичного життя в Україні та поза її межами. З перетворенням «Киевской старины» на місячник українською мовою «Україна» та переведенням до Києва «Літературно-наукового вістника» М.Грушевського «Нова Громада» припинила існування. Мала спільних співробітників із редакцією газети «Рада», що працювала в 1906–1914рр.. теж тут.

Газета виходила з 15 вересня 1906 до 20 липня (2 серпня) 1914 р. Видавав і фінансував газету Є. Чикаленко, який продав для цього частину своєї землі і вніс на видання 10 тис. крб. Матеріальну підтримку газеті надавали В. Симиренко та Л. Жебуньов. Політично-громадське обличчя газети визначалося Товариством українських поступовців, до якого належав її видавець, більшість авторів і співробітників редакції.

Вул. Симона Петлюри, 8 (колишня Безаківська)

У цьому будинку часто бував **Б. Грінченко**. Тут містилася книгарня **«Киевской старины»**, в

якій можна було передплачувати **«Нову Громаду»**. У книгарні продавалися видання Київської Просвіти, яку очолював **Б. Грінченко**, україномовну літературу, зокрема й книги Чернігівського видавництва **Б. Грінченка**.

Вул. Бульварно-Кудрявська, 10

Квартира № 6 фасадного будинку – перша юридична адреса **київської «Просвіти»**, що мала офіційну назву **«Українське товариство "Просвіта" в пам'ять про Т. Г. Шевченка»**. Товариство, засноване 26 травня 1906 р., займало в цьому будинку три кімнати з 15 серпня 1906 року.

Ця громадська організація ставила за мету поширення наукових знань і виховання національної свідомості населення. На перший план висувалася видавнича і освітньо-виховна робота. 1907 р. «Просвіта» переїхала до Троїцького народного дому (тепер – Київський національний академічний театр оперети, вул. Велика Васильківська, 53), де діяла до 1920 р. Організатором і першим головою товариства був **Борис Дмитрович Грінченко**. Активними членами київської «Просвіти» були О. Косач, Леся Українка, М. Лисенко, М. Старицька, О. Кошиць та інші відомі діячі культури.

Вул. Велика Васильківська, 53

Київським товариством грамотності на Васильківській, 53 в 1901–1902 рр. був споруджений **Троїцький народний дім** (архітектор Г. Антоновський). Головою товариства був педагог, вчений і громадсько-політичний діяч В. Науменко (з 1897 року), товариші – історик І. Луцицький і публіцист Л. Лічков.

Місцевість, де було споруджено будинок, має назву «Троїцька площа» (від однойменної церкви, що знаходилася поруч), звідси й назва Народного дому.

Тут працювали просвітницькі заклади – різні курси, зокрема, для вчителів, проходили громадські заходи – лекції, народні читання, концерти.

Пересувним музеєм підручників завідував М. Біляшівський. У 1908 р. в музеї налічувалося 1560 найменувань і 10 506 примірників навчальних видань, які давалися в тимчасове користування приватним і полковим школам, міським та комерційним училищам, притулком.

У 1902–1907 рр. тут працювала редакція українознавчого часопису «**Киевская старина**» (з 1907 його наступник – літературно-публіцистичний журнал «**Україна**»). До складу редколегії, яка засідала на другому поверсі, входили Д. Дорошенко, Е. Кивлицький, О. Левицький, С. Петлюра, Є. Трегубов, Я. Шульгин.

У 1907–1908 рр. в будівлі працювало відділення редакції газети «**Рада**», яка видавалася на кошти Є. Чикаленка. Головне приміщення редакції містилося на вулиці Ярославів Вал, 6.

У 1907–1910 рр. правління **Київського товариства «Просвіта»** займало приміщення на другому поверсі. Товариство було створене в 1906 році для поширення наукових знань та виховання національної самосвідомості населення. Перша адреса – сучасна вулиця Бульварно-Кудрявська, 10.

Борис Грінченко обіймав посаду голови товариства «Просвіта» з 25 червня 1906 року. 19

травня 1909-го пішов із посади через хворобу. Його наступником був архітектор Сергій Прокопович Тимошенко, який очолював товариство лише кілька місяців – з 29 травня до вересня 1909 року, коли життєві обставини змусили його виїхати з Києва, проте саме за його підписом перший голова «Просвіти» **Борис Грінченко** отримав свідоцтво почесного члена Товариства.

У 1907–1917 рр. у Троїцькому народному будинку працював перший стаціонарний український професійний театр, власне, Труппа українських

артистів під керівництвом М. Садовського.

Товариство зверталось до ради університету св. Володимира з проханням утворити кафедру з українською мовою викладання (1906), до української фракції Державної думи з пропозицією винести на обговорення питання про викладання українською мовою в школах (1907).

При товаристві спочатку діяли 4 комісії: видавнича, бібліотечна, артистична, шкільно-лекційна. Члени організації могли працювати у кількох комісіях. 26 листопада 1906 р. засновано музейну комісію, яка займалася впорядкуванням колекцій товариства та дбала про їх зростання. Організація отримала в дарунок чимало музейних експонатів. Так, І. Зборовський із с. Яланець (нині село Томашпільського р-ну Він. обл.) подарував «Просвіті» свою колекцію з етнографічних й археологічних надбань.

Видавнича комісія (9 членів) «Просвіти» вперше зібралася 25 серпня 1906 р. Її головою став **Б. Грінченко**, секретарем – В. Чеховський (від 22 вересня 1906 р. – П. Єфремов). Діяла також календарна підкомісія, до якої належали: В. Дурдуківський, М. Левицький, М. Павловський, В. Страшкевич. Підкомісія упорядковувала і видавала календарі товариства. Свої видання організація розсилала всім членам, певним інституціям, редакціям укр. періодичних видань. Товариство впродовж 1906–1910 рр. випустило 36 видань тиражем 173 760 примірників. 1907 р. для ведення видавничих справ було засновано чотири спец. фонди: фонд ім. **Б. Грінченка**, фонд ім. М. Драгоманова, фонд ім. К. Прокоповича, фонд Леоніда Жебуньова. Член товариства А. Кримський подарував «Просвіті» право на продаж першого видання своєї «Української граматики».

Київська «Просвіта» у 1906 р. налічувала 278 осіб, у 1909 р. – 625 членів товариства (протягом 1906–1909 рр. – 726 чл.). Почесними членами товариства стали В. Антонович, **Б. Грінченко**, М. Сумцов.

«Просвіта» зайнялася збором коштів на пам'ятник Т. Шевченкові. На січень 1909 р. було зібрано для цього 1000 рублів.

1910 р. за постановою Київського губернського присутствія Київська «Просвіта» закрыта.

Вул. Бульварно-Кудрявська, 26

За цією адресою знаходилась **Народна аудиторія**.

Збудували цей будиночок у 1895 р. за проектом інженера А. Белелюбського. Замовником було Київське товариство сприяння початковій освіті (зберігся напис на фасаді – Киевское общество содействия начальному образованию), яке відкрило тут **Народну аудиторію**. Заклад повинен був ліквідувати неписьменність та безграмотність серед міської бідноти.

У 1909 р. будинок перебудував відомий архітектор Валеріан Риков. Саме тоді споруда стала ренесансною (точніше неоренесансною). Її пофарбували у біло-блакитні кольори, вкрили ліпниною та картушами. Цікаво, що Риков, на знак поваги до народної освіти, відмовився від гонорару за будівлю. Відтоді заклад почав називатись Будинком народних читань.

У цьому будинку проводило свої просвітні заходи **«Українське товариство "Просвіта" в пам'ять про Т.Г. Шевченка»**: читалися різноманітні лекції для дорослих та відбувалися концерти. Періодично тут виступали із безкоштовними концертами Микола Лисенко та його учні.

30 травня 1906 року тут відбулися Установчі збори Всеукраїнської Спілки вчителів і діячів народної освіти, головою якої був обраний **Борис**

Грінченко.

У Народній аудиторії 20 грудня 1906 року громадськість Києва відзначила **25-літній ювілей** літературної діяльності **Б. Грінченка** – єдиний у його житті захід на вшанування письменницької діяльності митця.

Вул. Прорізна, 20

У 1907–1908 рр. у квартирі № 3 містилися редакція і контора часопису **«Літературно-науковий вістник»** – журналу літератури, науки і громадського життя.

«ЛНВ» виходив у 1898–1939 рр. щомісяця: 1898–1906 – у Львові, 1907–1914 і 1917 – у Києві, 1922–1939 – у Львові. З 1907 р. журнал має дві редакції – київську (на чолі з М. Грушевським) і

львівську (на чолі з В. Гнатюком). До співробітництва у «ЛНВ» було залучено кращі літературні сили з усіх регіонів України.

Із журналом активно співпрацював **Б. Грінченко**.

Вул. Володимирська, 28

До початку серпня 1913 р. в будинку працювало **Українське наукове товариство**, створене у кін. 1906 р. з ініціативи групи співробітників часопису «Киевская старина». Товариство ставило за мету сприяти розвитку та популяризації науки українською мовою.

У складі УНТ діяли секції: історична (голова М. Грушевський), філологічна (В. Перетц), природничо-технічна (М. Холодний; у квітні 1918 р. відбувся поділ секції на технічну і природничу), медична (М. Галін), а також статистично-економічна, етнографічна та мовна комісії. Праця УНТ проводилася в контакті з Науковим товариством ім. Шевченка у Львові. У 1908–1918 рр. товариство видавало «Записки», 1914 р., 1917 р. – журнал «Україна». Виходили також збірники медичної та природничо-технічної секцій, етнографічної комісії та ін. У цьому ж приміщенні містилися бібліотека і музей товариства. Наукова діяльність УНТ виявлялася також у прилюдних засіданнях, які відбувалися в клубі «Родина» (вул. Володимирська, 42). У 1907–1918 рр. товариство очолював Грушевський М.С.

В УНТ співробітничали відомі діячі української науки і культури: Д. Багалій, М. Біляшівський, М. Василенко, М. Возняк, **Б. Грінченко**, О. Єфименко, О. Лазаревський, В. Іконников, О. Корчак-Чепурківський, А. Кримський, А. Лобода, С. Маслов, В. Перетц, М. Петров, С.

Смаль-Стоцький, І. Франко, В. Щербина та ін. Більшість з них згодом увійшла до складу

Української академії наук.

Товариство відіграло визначну роль у згуртуванні українських наукових сил, збереженні української національної культури в умовах Російської імперії. Праця товариства великою мірою підготувала ґрунт для організації в 1918 р. Української академії наук, до складу якої воно ввійшло 1921р..

1908–1914, 1917–1918 – редакція титульного неперіодичного видання УНТ – **«Записки Українського наукового товариства в Києві»**. «Записки» виходили за редакцією комітету, до якого, окрім голови товариства М. Грушевського, в різний час входили М. Василенко, К. Михальчук, Г. Павлуцький, В. Перетц. Всього вийшло 18 книг.

Б. Грінченко брав активну участь у засіданнях товариства. У **«Записках Українського Наукового Товариства в Києві»** (1908 р.) була надрукована розвідка **Б. Грінченка** «Пісня про Дорошенка й Сагайдачного».

У 1909–1913 рр. за цією адресою знаходилася книгарня «ЛНВ» та містилися редакція і контора часопису **«Літературно-науковий вістник»**. На початку серпня 1913 р. разом із Українським науковим товариством редакція та контора «ЛНВ» переїхали у будинок № 36 по вулиці Ярославів Вал, в помешкання № 8 (до грудня 1919 р.).

Вул. Хрещатик, 15

Починаючи з 1901 року, у будинку колишнього Дворянського клубу працювало **Київське літературно-артистичне товариство (КЛАТ)** – громадське об'єднання артистів, художників, літераторів, учених.

Товариство ставило за мету творче спілкування і взаємодопомогу представникам усіх артистичних і літературних професій у Києві. 1902 року налічувало понад 160 дійсних членів. Головою КЛАТ був архітектор Володимир Ніколаєв.

Товариство влаштовувало літературні бесіди, літературно-музичні вечори, музичні і літературно-драматичні концерти, реферативні читання, творчі конкурси, художні виставки, вечори, присвячені пам'ятним датам в історії світової культури та видатним діячам. Золотими жетонами товариства були нагороджені переможці творчих конкурсів М.В.Лисенко, Леся Українка, М.Тутковський. Товариство надавало грошову допомогу своїм членам, родинам померлих діячів товариства, нужденним учням.

Членами Київського літературно-артистичного товариства в різний час були такі відомі діячі, як Володимир Ніколаєв, Микола Лисенко, Володимир Науменко, Олена Пчілка (Ольга Косач), Михайло Старицький, Іван Стешенко, Олександр Купрін, Микола Мурашко, Микола Соловцов, Володимир Пухальський, **Борис Грінченко**, Микола Василенко, Орест Левицький, Леся Українка, Іван Нечуй-Левицький та ін.

У вересні 1905 року згідно з наказом царського уряду товариство було закрито.

Будинок не зберігся.

Вул. Тарасівська, 4

Це адреса колишнього поліцейського відділення й пожежної команди **Либідської дільниці Києва**.

1907 р. після обшуку в товаристві «Просвіта» жандарми заарештували **Б. Грінченка** і вкинули в камеру Либідської дільниці. Його сусідами через стінку була Леся Українка з сестрою. У **Либідській жандармській дільниці** письменник потрапив у ту саме

камеру, в якій сиділа раніше донька Настя: знайшов її напис на стіні.

Тепер у цьому будинку – районна пожежна частина, правління Добровільного пожежного товариства України. Каланча не збереглася.

Вул. Дегтярівська, 13

За цією адресою побудована **Лук'янівська в'язниця**. У ній відбувала покарання донька **Б. Грінченка** Настя.

У ніч на 29 грудня 1905 р. поліція заарештувала 32 активісти Української соціал-демократичної робітничої партії, у тому числі і **Настю Грінченко**.

Н. Грінченко спочатку було вкинуто в Либідську дільницю, а потім у Лук'янівську в'язницю. **Б. Грінченко** доклав

чимало зусиль, щоб Настю відпустили на поруки.

Байкове кладовище. Могила Бориса Грінченка

6 травня 1910 року о 18.30 год. в італійському містечку Оспедалетті (комуна Колді-Роді) Борис Дмитрович пішов у вічність.

Сумна звістка про смерть **Б. Грінченка** долетіла в Україну. Було вирішено ховати письменника громадським коштом. Смерть **Б. Грінченка** викликала величезний спалах громадянського та національного пробудження. На адресу «Ради» і дружини письменника йшли сотні телеграм та листів. Вранці 21 травня 1910 р. труна прибула в Київ. О третій годині група студентів понесла її із залізничного вокзалу

Безаківською вулицею (зараз вул. Симона Петлюри) до **Володимирського собору**. Було дуже багато вінків, їх везли на катафалку. На домовині лежав тільки вінок від дружини з написом: «Вчителеві-порадникові доброму, дружині любій».

У **Володимирському соборі** відправили панахиду. Похорон відбувся 22 травня на **Байковому кладовищі**.

Науково-педагогічні працівники, студенти Київського університету імені Бориса Грінченка доглядають могилу Вченого і його рідних. 2013 року на могилах доньки Б.Грінченка Насті та внука Волі Університет поставив нові хрести, на яких викарбувані слова за заповітом Марії Грінченко.

Поштова
року із
похорону Б.
Зліва Марія

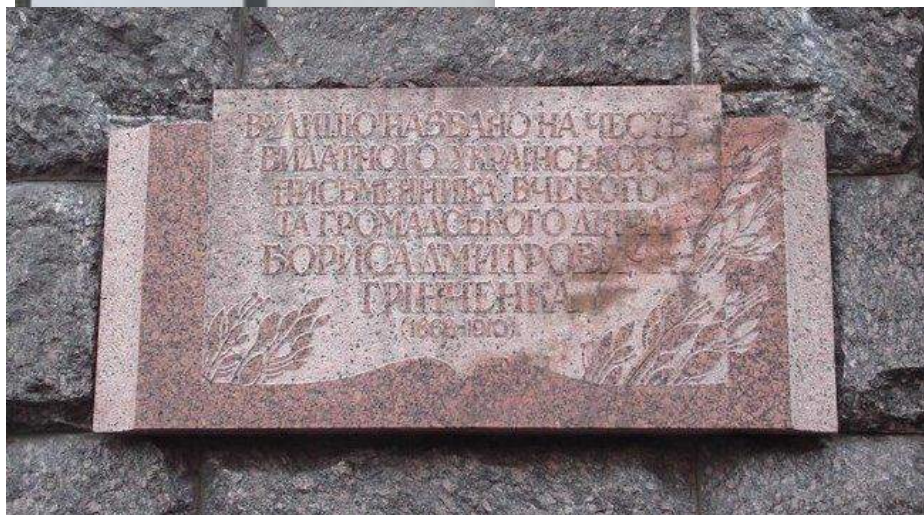

листівка 1910-го
зображенням
Грінченка.
Загірня.

Вулиця Бориса Грінченка

Іменем **Б.Грінченка** названо вулицю в Шевченківському районі міста Києва. **Вулиця Бориса Грінченка** пролягає від Майдану Незалежності до Прорізної вулиці. Вона виникла у 50-х роках ХХ століття, мала назву Новопушкінська. Сучасна назва на честь письменника **Б.Д. Грінченка** – з 1988 року (Рішення виконавчого комітету Київської міської Ради народних депутатів від 22 грудня 1988 року № 1239 «Про перейменування вулиці та площі м. Києва» // Державний архів м. Києва, ф. Р-1, оп. 8, спр. 3520, арк. 124, 125.). Протяжність вулиці – 350 м.

Анотаційна дошка на честь **Бориса Грінченка**.

Київський університет імені Бориса Грінченка

Ім'я **Б. Грінченка** носить вищий навчальний заклад України – **Київський університет імені Бориса Грінченка**. Університет створено рішенням Київської міської ради від 8 жовтня 2009 р. шляхом перейменування Київського міського педагогічного університету імені Б.Д.Грінченка. Університет є закладом комунальної власності рішенням Київради

Історія створення Університету

http://wiki.kubg.edu.ua/%D0%86%D1%81%D1%82%D0%BE%D1%80%D1%96%D1%8F_%D1%83%D0%BD%D1%96%D0%B2%D0%B5%D1%80%D1%81%D0%B8%D1%82%D0%B5%D1%82%D1%83)

В університеті функціонує **Науково-дослідна лабораторія грінченкознавства**, відбуваються щорічні **Грінченківські читання** «Борис Грінченко – відомий і невідомий», розроблено нагрудний знак із його барельєфом «За особистий внесок у розвиток Університету» та запроваджено іменну стипендію найкращим студентам

У структурі Університету функціонує 6 інститутів, 5 факультетів та Університетський коледж, навчається понад 7 тис. студентів. Щорічно в Університеті підвищують кваліфікацію майже 6 тис. вчителів і керівників ЗНЗ м. Києва. В Університеті діють аспірантура і докторатура.

Університет має розподілену кампусну структуру, до якої входять:

адміністративний корпус (вул. Бульварно-Кудрявська, 18/2);

навчальні корпуси (просп. Тичини, 17, бул. Тимошенка, 13-б, просп. Гагаріна, 16 та бул. І.Шамо, 18/2).

Музей Бориса Грінченка

Музей Бориса Грінченка відкрито 28 квітня 2010 р. у Київському університеті імені Бориса Грінченка у приміщенні ректорату Університету (вул. Бульварно-Кудрявська, 18/2) (до 100-річчя із дня смерті Бориса Грінченка).

Пам'ятник Борисові Грінченку

22 серпня 2011 року, на відзнаку 20-річчя Незалежності України, біля адміністративного корпусу Київського університету імені Бориса Грінченка по вул. Бульварно-Кудрявській, 18/2 відбулося урочисте відкриття **пам'ятника Борисові Дмитровичу Грінченку** (скульптор Микола Обезюк, архітектор Микола Босенко).

Відкриттям пам'ятника видатному українському Просвітнику громада Києва вшанувала подвижницьку працю **Бориса Грінченка**. Кошти на спорудження пам'ятника упродовж двох років збирали викладачі і студенти Університету та освітяни столиці України. Ідея спорудження **пам'ятника Борисові Грінченку** реалізована завдяки підтримці Київської міської державної адміністрації.

У церемонії відкриття пам'ятника брали участь: представники Київської міської державної адміністрації, президент Національної академії педагогічних наук України В.Г. Кремень, видатний український поет і громадський діяч І.Ф. Драч, ректор Київського університету імені Бориса Грінченка В.О. Огнев'юк, члени Громадської гуманітарної ради м. Києва, студенти та викладачі Київського університету імені Бориса Грінченка,

освітяни столиці України.

Пам'ятник освятив о. Ілля, настоятель Свято-Тихонівського храму Харківської області, в якому 1863 року був охрещений **Борис Грінченко**.

Вул. Хрещатик, 10-б

За цією адресою працює **Всеукраїнське товариство «Просвіта» імені Тараса Шевченка**.

Київська «Просвіта», започаткована **Борисом Грінченком**, була і залишається однією з ключових, наймасовіших і найбільш активних просвітянських організацій.

Всеукраїнське товариство «Просвіта» імені Тараса Шевченка щороку відзначає **Премією імені Бориса Грінченка** учених, просвітян, громадських і політичних діячів, які зробили значний внесок у розбудову незалежної України, утвердження державної української мови, розвиток національної культури, відродження історичної пам'яті, формування національної свідомості та піднесення духовності й добробуту українського народу, просвітницьку і подвижницьку діяльність в ім'я України.